

SOTURI- KISSAT

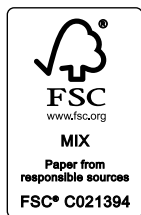
KUUNNOUSU

UUSI PROFETIA

2

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #2: MOONRISE

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #2: MOONRISE

Text copyright © Working Partners Limited 2005

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2012

ISBN 978-951-0-49613-8

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli
Parantaja	TUHKAMARJA – tummanharmaa naaras; LEHTITASSUN mestari
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras; LUKKITASSUN mestari TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli; ORAVATASSUN mestari HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras; RATAMOTASSUN mestari PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli; VALKOTASSUN mestari OKAKYNSI – kullanuskea raidallinen kolli; PÄÄSTÄISTASSUN mestari KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiiä VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät SAARNITURKKI – vaaleanharmaa tummajuovainen kolli, jolla on tummansiniset silmät TIHKUVIKSI – tummanharmaa kolli, jolla on siniset silmät NOKITURKKI – vaaleahkonharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

Oppilaat	<p>(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)</p> <p>RATAMOTASSU – kilpikonnakuvioiden ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät</p> <p>ORAVATASSU – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät</p> <p>LEHTITASSU – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät ja valkeat tassut; parantajaoppilas</p> <p>LUKKITASSU – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät</p> <p>PÄÄSTÄISTASSU – pieni tummanruskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät</p> <p>VALKOTASSU – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät</p>
Kuningattaret	<p>(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)</p> <p>KULTAKUKKA – vaalean kellanpunainen naaras, vanhin pentutarhan kuningattarista</p> <p>LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vaaleanvihreät silmät</p>
Klaanin- vanhimmat	<p>(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)</p> <p>HALLATURKKI – kaunis valkoinen naaras, jolla on siniset silmät</p> <p>KIRJOHÄNTÄ – nuorempana kaunis kilpikonnankuvioiden naaras, Myrskyklaanin vanhin kissa</p> <p>PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen naaras</p> <p>PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat; siirtynyt varhain klaaninvanhimmaksi menetettyään näkönsä</p>

VARJOKLAANI

Päällikkö	MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
Varapäällikkö	RUOSTETURKKI – punaruskea naaras
Parantaja	PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli; SAVUTASSUN mestari KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli; KOTKATASSUN mestari UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras
Klaanin- vanhimmat	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli; entinen parantaja

TUULIKLAANI

Päällikkö	PITKÄTÄHTI – iäkäs mustavalkoinen kolli, jolla on hyvin pitkä häntä
Varapäällikkö	MUTAKYNSI – täplikäs tummanruskea kolli; VARISTASSUN mestari
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhyhäntäinen ruskea kolli
Soturit	YKSIVIIKSI – ruskea raidallinen kolli SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli LOVIKORVA – raidallinen kolli VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras

Oppilaat **VARISTASSU** – savunharmaa, miltei musta kolli, jolla on siniset silmät

Klaanin-
vanhimmat **AAMUKUKKA** – kilpikonnakuviainen naaras

JOKIKLAANI

Päällikkö **LEOPARDITÄHTI** – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras

Varapäällikkö **USVAJALKA** – harmaa naaras, jolla on siniset silmät

Parantaja **MUTATURKKI** – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli; **PERHONSIIVEN** mestari

Soturit **MUSTAKYNSI** – savunmusta kolli
RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli
MYRSKYTURKKI – tummanharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
SULKAHÄNTÄ – vaaleanharmaa naaras, jolla on siniset silmät
HAUKKAHALLA – leveälapainen tummanruskea kolli
SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras
PERHONSIIFI – kaunis kullanväriäinen raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät; parantajaoppilas

Kuningattaret **HUOMENKUKKA** – vaaleanharmaa naaras

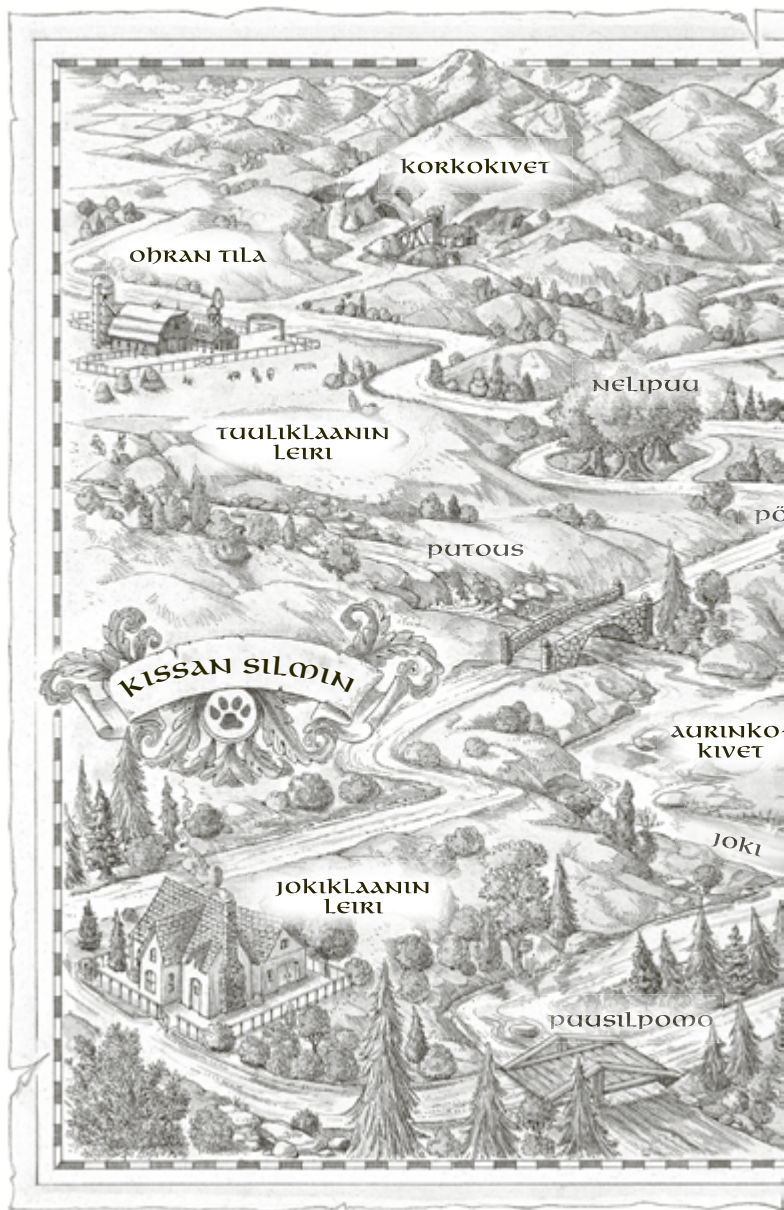
Klaanin-
vanhimmat **VARJOTURKKI** – hyvin tumman harmaa naaras
KURNUMAHA – tummanruskea kolli

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä

KORPPITASSU – hoikka musta kolli, joka asuu Ohran kanssa maatilalla

SULO – vanhanpuoleinen raidallinen kolli, joka asuu metsissä lähellä merta

KORKOKIVET

OHJAN TILA

NELIPUU

TUULIKLAANIN
LEIRI

PUTOUS

KISSAN SILMIN

AURINKO-
KIVET

JOKI

JOKIKLAANIN
LEIRI

PUUSILPOMO

haaskala

VARJOKLAANIN
LEIRI

akkospolku

ollöpa

MYRSKYKLAANIN
LEIRI

SUURI
VUORIVAABTERA

KÄÄRME-
KIVET

hiekkakuoppa

KORKEA-
MÄNNYT

kaksijalkala

KLAANIT

MYRSKYKLAANI

JOKIKLAANI

VARJOKLAANI

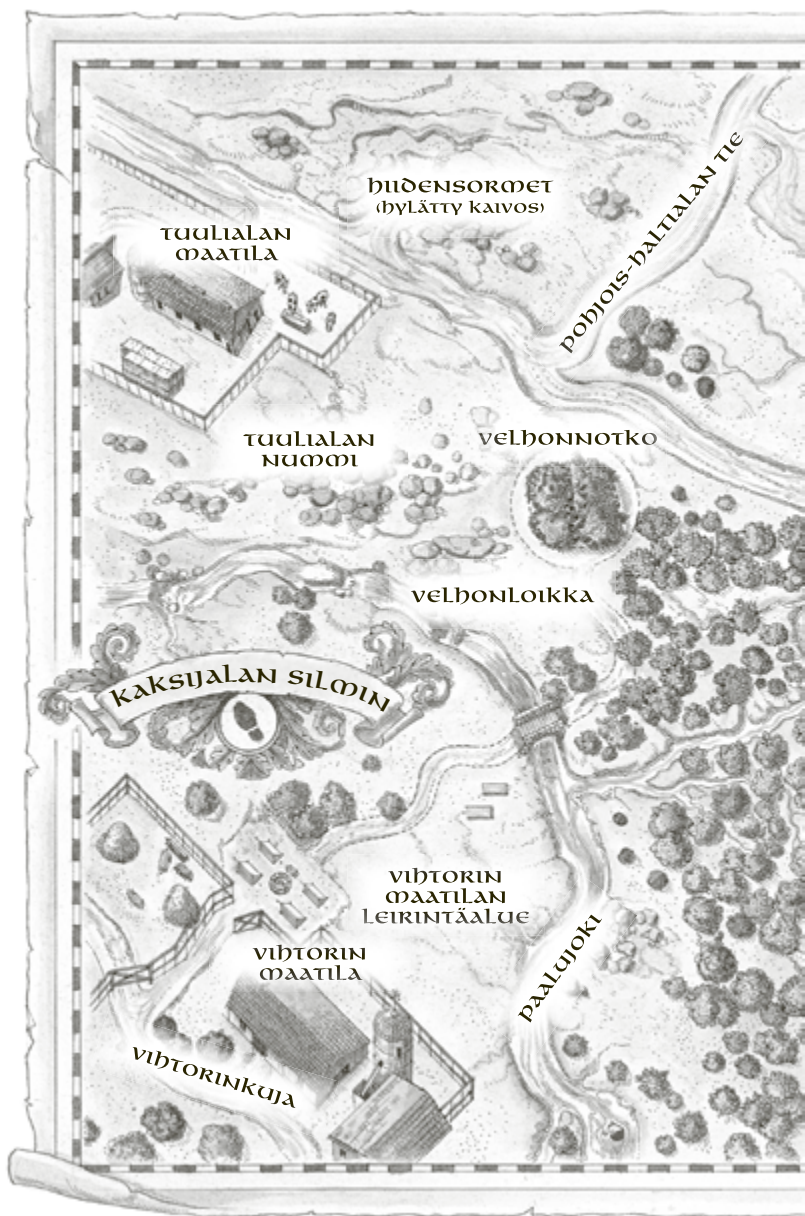
TUULIKLAANI

TÄHTIKLAANI

POHJOINEN

pohjois-
haltialan
kaatopaikka

MAASTO

lehtimetsää

havumetsää

suota

kivikkoa

polkuja

POHJOINEN

TUULIALANTIE

valkokauriin
metsä

paalukylän metsä

paalukylän saha

paalukylä

ESINÄYTÖS

YKSI KERRALLAAN KISSAT ryömivät luolaan. Heillä oli mudalla sivellyt turkit ja silmät pelosta selällään, niin että ne heijastivat katossa olevasta halkeamasta siivilöityvää kylmää kuunvaloa. He kulkivat matalina vatsa maata hipoen, sivuilleen vilkuillen kuin odottaen näkevänsä varjoissa vaanivan vaaran.

Vesilätäköt luolan lattialla vangitsivat kuun hohteen. Se valaisi kivisen metsän, jonka suipoista pilareista osa kasvoi maasta ja osa roikkui katosta. Osa kivistä yhtyi keskellä muodostaen hoikkia, valkeita, kimmeltäviä kivipuita. Tuulenpuuskat puhalsivat niiden välistä ja pörröttivät kissojen turkkeja. Ilma tuoksui kostealle ja puhtaalle, ja kaukaa kantautui vesiputouksen jylinä.

Kivipilarin takaa astui kissa. Hänellä oli pitkä ruumis ja hoikat, lihaksikkaat jäsenet, ja hänen turkkinsa oli yltä päältä piikeiksi kuivuneen mudan peitossa, niin että hän näytti kiviseltä kissaveistokselta.

”Tervetuloa”, hän maukui käheästi. ”Kuunvalo on vedessä. On näkemisen aika, niin kuin Ikuisen Metsästyksen Heimon lait määräävät.”

Yksi kissoista hiipi eteen ja kumarsi mudan peittämälle. ”Kivistänäkijä, oletko saanut merkin? Onko Ikuisen Metsästyksen Heimo puhunut sinulle?”

Hänen takaansa puhui toinen kissa: ”Onko lopultakin toivoa?”

Kivistänäkijä painoi päänsä. ”Olen nähnyt Ikuisen Metsästyksen Heimon sanat kuun säteissä kalliolla, kivien heittämissä varjoissa, katosta putoavien sadepisaroiden äänessä.” Hän piti tauon ja antoi katseensa vaeltaa kissasta toiseen. ”Kyllä”, hän jatkoi. ”Ikuisen Metsästyksen Heimo on sanonut, että toivoa on.”

Kissajoukon läpi kävi heikko supina, kuin lehtien kahina tuulessa. Kissojen silmät näyttivät kirkastuvan ja he nostivat korvansa pystyyn. Eteen astunut naukui ensimmäisenä epäroiden: ”Sinä siis tiedät, mikä pelastaisi meidät tältä hirmuiselta vaaralta?”

”Tiedän, Kieleke”, Kivistänäkijä vastasi. ”Ikuisen Metsästyksen Heimo on luvannut, että toisesta heimosta tulee kissa, hopeanhohtoinen muukalainen, joka pelastaa meidät Terävähampaalta ikiajoiksi.”

Tuli hiljaisuus, ja sitten ääni joukon perältä kysyi: ”Onko olemassa muita kissoja, muita kuin Kuohuvan Veden Heimo?”

”Täytyy olla”, toinen kissa vastasi.

”Olen kuullut kerrottavan muukalaisista”, maukui Kieleke, ”vaikkemme ole elinaikanamme nähneet yhtään. Mutta milloin se hopeakissa tulee?” hän lisäsi epätoivoisesti, ja kaikkialla hänen ympärillään alettiin maukua.

”Niin, milloin?”

”Onko se oikeasti totta?”

Kivistänäkijä pyysi hiljaisuutta hännänliikkeellä. ”On se totta”, hän maukui. ”Ikuisen Metsästyksen Heimo ei ole valehdellut meille koskaan. Olen nähnyt hänen turkkinsa hopeisen hohteen omin silmin kuun valaisemassa lammessa.”

”Mutta *milloin?*” Kieleke intti.

”Sitä Ikuisen Metsästyksen Heimo ei ole näyttänyt minulle”, Kivistänäkijä vastasi. ”En tiedä milloin hopeakissa tulee, tai mistä, mutta tiedämme kyllä, kun hän saapuu.”

Hän nosti päänsä kohti luolan kattoa, ja hänen silmänsä loistivat kuin kaksi pientä kuuta. ”Siihen asti, heimokissat, voimme vain odottaa.”

LUKU 1

MYRSKYTURKKI AVASI SILMÄNSÄ, räpytteli unet pois ja yritti ankarasti muistaa missä oli. Hän ei ollut kaislavuoteellaan Jokiklaanin leirissä vaan käpertyneenä kuiville, rapiseville sananjaloille. Hänen päänsä yllä oli luolan multakatto, jossa kulki ristiin rastiin juuria. Hän kuuli kaukaisuudesta hiljaisen, rytmikkään pauhun. Aluksi se hämmensi häntä; sitten hän muisti miten lähellä he olivat auringonlaskun vettä, joka huuhtoi lakkaamatta maan äärtä. Hän värähti kun hänen mieleensä tulvahti näky siitä, miten hän ja Vatukkakynsi olivat taistelleet vedessä henkensä edestä, ja hän sylkäisi tuntuessaan vieläkin suolan pistävän maun syvällä kurkussaan. Kotonan Jokiklaanissa hän oli tottunut veteen – hänen klaaninsa oli ainoa, joka osasi uida sujuvasti metsän halki kulkevassa joessa – muttei tällaisiin suolaisiin, edestakaisin velloviin maininkeihin, jotka olivat liian voimakkaat jotta edes jokiklaanilainen olisi pystynyt uimaan turvallisesti.

Muut muistot palasivat vyöryen. Tähtiklaani oli lähettänyt joka klaanista kissoja pitkälle, vaaralliselle matkalle kuulemaan, mitä keskiyö heille kertoisi. He olivat sinnitelleet läpi tuntemattomien maiden, läpi kaksijalkojen pesien, joutuneet koirien ja rottien uhreiksi ja saaneet lopulta selville uskomattoman asian: että Keskiyö oli mäyrä.

Myrskyturkin jäseniä kylmäsi, kun hän palautti mieleensä Keskiyön kammottavan viestin. Kaksijalat tuhosivat metsää tehdäkseen uuden ukkospolun. Kaikkien klaanien olisi lähdeittävä, ja Tähtiklaanin valitsemien kissojen tehtävä olisi varoittaa muita ja johdattaa klaanit uusille asuinmaille.

Myrskyturkki nousi istumaan ja katseli luolaa. Himmeää valoa tihkui sisään tunnelista, joka johti jyrkänteen harjalle, ja sen mukana tuli tuulahdus suolavedentuoksusta raitista ilmaa. Keskiyö-mäyrää ei näkynyt. Myrskyturkin vierellä hänen sisarensa Sulkahäntä nukkui häntä kippurassa kuonon päällä. Seuraavana oli Keltaturkki, Varjoklaanin hurja soturi; Myrskyturkki oli huojentunut nähdessään hänen levollisen unensa. Näytti siltä, ettei hän kärsinyt enää yhtä pahasti kaksijalkalassa saamastaan rotanpuremasta. Keskiyön yrttivarastosta oli löytynyt jotain mikä lievitti tulehdusta ja auttoi saamaan unta. Vähän matkan päässä luolan toisella puolella oli Tuuliklaanin oppilas Varistassu, jonka tummanharmaa turkki juuri ja juuri erottui saniaisenlehvien seasta. Lähinnä luolan suuta makasi oikoisenaan Keltaturkin veli Vatukkakynsi, jonka vierellä nukkui tiukassa sykkyrässä Oravatassu. Myrskyturkki tunsu kauteuden kirpaisun nähdessään Myrskyklaanin kissat lähekkäin ja yritti työntää tunteen mielestään. Ei hänen olisi kuulunut ihastella Oravatassun urheutta ja valoisaa myönteisyyttä niin kovasti, koska he olivat eri klaaneista. Vatukkakynnestä tulisi Oravatassulle paljon parempi kumppani.

Myrskyturkki tiesi että hänen pitäisi herättää toverinsa, jotta he voisivat lähteä pitkälle paluumatkalleen kohti metsää. Se tuntui kuitenkin oudon vastenmieliseltä. *Antaa heidän nukkua vielä vähän*, hän ajatteli. *Tarvitsemme kaikki voimat tulevaa varten.*

Hän pudisteli sammalhippuja turkistaan ja asteli varovasti luolan hiekkalattian poikki ja tunnelin läpi. Navakka tuuli

pörrötti hänen turkkiaan, kun hän astui tunnelista kimmoisalle ruohikolle. Hän oli viimein kuivunut edellisen illan jäljiltä, jolloin oli ollut vähällä hukkoa, ja uni oli virkistänyt häntä. Hän jäi katselemaan ympärilleen; aivan hänen edessään oli rantakallion reuna, ja alhaalla aukeni loputon kimmeltävä ulappa, joka heijasteli aamun kelmeää valoa.

Myrskyturkki raotti leukojaan imeäkseen ilmaa suuhunsa ja saadakseen vainun riistasta. Hänen aisteihinsa tulvahti kuitenkin väkevä mäyrän lemu. Hän huomasi Keskiyön istuvan jyrkänteen korkeimmalla kohdalla pienet, kirkkaat silmät naulittuina himmeneviin tähtiin. Hänen takanaan, nummen toisella puolen kermanvärinen raita taivaalla kertoi, mistä aurinko nousisi. Myrskyturkki tallusteli hänen luokseen ja kumarsi kohteliaasti ennen kuin istuutui.

”Hyvää huomenta, harmaa soturi”, Keskiyö toivotti mörisevällä äänellään. ”Nukkunut sinä riittävästi?”

”Kyllä. Kiitos, Keskiyö.” Myrskyturkista oli edelleen kummallista vaihtaa ystävällisiä tervehdyksiä hänen kanssaan, koska mäyrät olivat aina olleet soturiklaanien kohtalokkaita vihollisia.

Keskiyö ei tosin ollut tavanomainen mäyrä. Hän tuntui olevan lähempänä Tähtiklaania kuin kukaan soturi, lukuun ottamatta ehkä parantajia; hän oli vaeltanut pitkän matkan ja jollain tavoin saanut kyvyn ennustaa tulevaa.

Myrskyturkki vilkaisi häntä vaivihkaa ja näki hänen yhä tuijottavan aamutaivaan viimeisiin tähtiin. ”Osaatko todella tulkita tuosta Tähtiklaanin merkkejä?” hän kysyi uteliaana ja puolittain toivoen, että mäyrän kaameat edellisöiset ennustukset haihtuisivat aamun valossa pois.

”Paljon voi tulkita kaikkialta”, mäyrä vastasi. ”Tähdistä, virtaavasta vedestä, valon välähdyksistä laineilla. Koko maailma puhuu, jos on korvat auki kuulla.”

”Sitten minä taidan olla kuuro”, Myrskyturkki maukui.
”Tulevaisuus näyttää minusta synkältä.”

”Ei niin, harmaa soturi”, kähisi Keskiyö. ”Katso.” Hän osoitti kuonollaan auringonlaskun veden yli sinne, missä yksinäinen Tähtiklaanin soturi vielä hohti kirkkaasti juuri taivaanrannan yläpuolella. ”Tähtiklaani on nähnyt tapaamisemme. Mielissään ovat, ja apua antavat tulevina synkkinä päivinä.”

Myrskyturkki tuijotti loistavaan valopisteeseen ja henkäisi. Hän ei ollut parantaja joka oli tottunut vaihtamaan unia soturiesi-isien kanssa. Hänen tehtävänsä oli antaa voimansa ja taitonsa klaanin palvelukseen – ja tässä tilanteessa kaiketi kaikkien metsän kissojen. Keskiyö oli tehnyt heille selväksi, että joka ikinen klaani olisi tuhon oma, elleivät ne pystyisi tämän kerran unohtamaan ikiaikaisia klaanirajoja ja tekemään yhteistyötä.

”Keskiyö, kun menemme kotiin –”

Hän ei saanut kysymystään loppuun, kun hänet keskeytti ulvaisu. Hän kääntyi ja näki Oravatassun tupsahtavan ulos mäyränpesään johtavasta tunnelista. Oppilas jäi seisomaan tunnelin suulle punaruskea turkki pörhössä ja korvat pystyssä.

”Kuolen nälkään!” hän julisti. ”Missä täällä on riistaa?”

”Sivuun siitä niin muutkin pääsevät ulos.” Varitassun ärtynyt ääni kuului hänen takaansa. ”Ehkä joku sitten osaa auttaa.”

Oravatassu hyppeli vähän eteenpäin, ja Tuuliklaanin oppilas ilmestyi näkyviin Sulkahäntä tiiviisti kannoillaan. Hän venytteli antaumuksellisesti auringossa. Myrskyturkki nousi ja loikki karkean nummiruohikon poikki koskettamaan sisarensa nenää. Hän ei ollut alun perin Tähtiklaanin valitsema mutta oli vaatinut päästä matkalle mukaan Sulkahäntää suojelemaan. Koska heidän emonsa oli kuollut ja heidän isänsä

eli toisessa klaanissa, he olivat paljon läheisemmissä väleissä kuin sisarukset yleensä.

Keskiyö löntysteli Myrskyturkin perässä ja nyökkäsi kissoille.

”Keltaturkki voi tänään paljon paremmin”, Sulkahäntä ilmoitti. ”Hänen lapaansa ei kuulemma satu enää juuri lainkaan.” Keskiyölle hän lisäsi: ”Se antamasi takiaisenjuuri todella auttoi.”

”Juuri on hyvä”, mäyrä mörisi. ”Nyt loukkaantunut soturi vaeltaa hyvästi.”

Hänen puhuessaan Keltaturkki itse tuli tunnelista. Myrskyturkki oli helpottunut nähdessään että hän näytti pitkien unien jälkeen voimakkaammalta eikä enää juuri ontunut.

Keltaturkin perässä hänen veljensä Vatukkakynsi työntyi ulos tunnelista ja jäi räpyttelemään silmiään kirkastuvassa aamussa. ”Aurinko on melkein noussut”, hän maukui. ”Meidän on aika lähteä matkaan.”

”Mutta täytyyhän meidän syödä ensin!” vaikeroi Oravataassu. ”Minun mahani murisee kovempaa kuin hirviö ukkospolulla! Voisin syödä ketun nahkoineen päivineen.”

Myrskyturkki oli pakostakin samaa mieltä. Näлкä kurni hänen vatsassaan, ja hän tiesi että ilman ruokaa he eivät jaksaisi pitkää ja uuvuttavaa matkaa takaisin metsään. Toisaalta hän kuitenkin ymmärsi Vatukkakynnen kiireen; miltä tuntuisi saada tietää, että he olisivat viivytelleet liian pitkään ja kissoja olisi kuollut sen takia?

Vatukkakynnen naamalla välähti kiukkuinen ilme. Hän vastasi vakaalla äänellä: ”Nappaamme matkalla jotakin. Ja heti kun pääsemme siihen metsään, jossa pidimme leiriä, saalistamme kunnolla.”

”Senkin komenteleva karvapallo”, Oravataassu mutisi.

**»Ikuisen Metsästyksen Heimo
on luvannut, että toisesta heimosta
tulee kissa, hopeanhohtoinen
muukalainen, joka pelastaa meidät
Terävähampaalta ikiajoiksi.»**

Tähtiklaanin valitsemat kissat ovat palaamassa kotiin. Matkallaan he tapaavat vuoristokissojen heimon, jolla on omat vaaralliset salaisuutensa ja ennustuksensa. Samaan aikaan klaanien kotimetsässä tuho on alkanut, riista on vähissä ja sota klaanien välillä näyttää väistämättömältä.

Ehtivätkö matkalaiset kotiin ajoissa pelastaakseen klaaninsa?

Uusi profetia on toinen Soturikissat-saaga.
Kuunnousu on saagan toinen osa.

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49613-8

Kannen kuva: Owen Richardson